

Dag 814 – zondag 22 maart

Lagun is duidelijk nog wat vermoeid van zijn drukke dag van gisteren. En ik ook. Elf uur lang zijn we uiteindelijk weg geweest.

Het wordt een luilekkerzondag die enkel wordt onderbroken door een bezoekje van een vriendin met een timide Golden Retriever-teefje. Ik stop onze opdringerige speelvogel eerst eventjes in de tuin zodat lieve Caline op haar gemak kan wennen. Lagun staat letterlijk te trillen op zijn pootjes om bij zijn soortgenootje te kunnen komen. Maar telkens wanneer Caline hem ziet, duikt ze weg tussen onze benen.

Tien minuten verder, voordat Lagun helemaal uit zijn vachtje trilt van de zenuwen, lijkt ze er dan toch klaar voor te zijn en laten we Caline in de tuin bij onze assistent. Op het gezichtje van de dame staat het geschreven “iieewww... die pummel zit hier alsmaar aan mijn poep...!” Maar echt lang duurt het niet voordat de nobele jonkvrouw zich ‘verlaagt’ tot een robbertje in het natte gras. ☺

Lagun is wederom in zijn nopjes en de baasjes kunnen genieten van de show bij een lekker theetje vanuit de warme living. ☺

Dag 815 – maandag 23 maart

Terwijl ik zit te eten besnuffelt Lagun mijn jas als een bezetene. Zou ik daar een paar snoepjes zijn vergeten? Het kan bijna niet anders. In zijn enthousiasme trekt hij mijn jas ook op de grond. Ja maar, zo niet hé vriendje, je mag hem nu oprapen ook. Ik geef Lagun het commando en zie dat hij wel wil, de intentie is er. Maar hij krijgt de job niet geklaard. Hij neemt het ene uiteinde vast maar vergeet dat ie zelf nog met een poot op het andere staat en trekt zichzelf bijna onderuit. Haha. Dit is misschien iets voor later vriendje maar bedankt voor de poging.

Het is weer een tijdje geleden maar vandaag moeten we terug naar Brussel. Ik heb er geen zin in en Lagun duidelijk ook niet want die heeft binnen de kortste keren door dat het wederom tijd is voor zijn hesje en trekt zich terug aan de andere kant van de living waar hij me het onding dan wel – met de grootste tegenzin - laat aantrekken.

In ons kantoorgebouw aangekomen, laat ik Lagun zijn leiband weer zelf dragen. Ferm gemakkelijk vind ik dat. Tot hij ongevraagd bij een van onze nieuwe collega's binnen stapt. Stijn lijkt de onderbreking wel te verwelkomen maar ik heb daar geen toestemming voor gegeven natuurlijk. Ik stap kordaat door en algauw hoor ik het getrippel van een platjasje dat zijn baasje kwijt was achter me. Hij heeft zijn leibandje nog steeds vast. Mooi zo.

Op maandag wordt steevast op elke verdieping een fruitmand geplaatst waaruit iedereen mag graaien. Ik ben er vroeg bij deze keer en er zijn nog druifjes. Joepie! Ik bedien me snel, neem mijn paperassen van de printer, pak nog een tasje thee... en net op dat moment beslist Lagun dat het tijd is voor een bezoekje aan Maryse om de hoek. Daar vliegen mijn druifjes! Argh. Foei kereltje! Nu gaan we zéker niet langs bij Maryse. Teleurgesteld sloeft de kleine man met me mee naar ons bureau.

Vlak voor we naar huis gaan, wippen we nog even binnen bij een receptie van twee collega's die net zijn benoemd. We zien er een pak collega's die we al lang niet meer hebben gezien en ze werpen zich bijna letterlijk op Lagun. “Hoe lang mag je hem nog houden?!” weerklinkt het van alle kanten. “Nog

een maandje". "Wat?! Echt?!" ... doodse stilte... Ja ja, ik ben duidelijk niet de enige met een krop in de keel.

Dag 816 – dinsdag 24 maart

Over de middag hebben we een afspraak in Gent in het ICC-gebouw en uiteraard mag Lagun mee. Er is voor ons een plekje gereserveerd in de ondergrondse parking waar we dankbaar gebruik van maken. Wanneer we daar binnen rijden, begint Lagun echter zachtjes te jammeren. En dan overvalt ons een immense stank! Als van zwavelzuur. Eek! Wat zijn ze hier in de parking aan het uitvreten, man?!

Lagun blijft de hele tijd tijdens onze afspraak onrustig. Hij wil niet kalm naast me gaan liggen. De hele ruimte is bekleed met een wollig tapijt. Zou het daardoor komen? Of achtervolgt dat nare geurtje hem?

We zullen het allicht nooit weten. Terug aan de auto in de parking merken we dat die misselijkmakende geur er nog steeds hangt. Ocharme Lagun, als 't voor ons als zo erg is...

Maar naarmate we terug naar huis rijden merken we dat die geur ons achtervolgt. En net op dat moment floept het lampje van de autobatterij aan. Ai ai! Miserie. We geraken gelukkig nog thuis en Lagun is dankbaar dat ie naar binnen kan. Ik ook eerlijk gezegd. Ik moet verder werken.

Bart weet meteen wat gedaan op zijn vrije middag...

Dag 817 – woensdag 25 maart

Gisteravond ben ik lang alleen weg geweest zonder mijn trouwe buddy en ik heb de lieverd maar in een flits gezien voor het slapen gaan. Toch maar een vreemd gevoel.

Bij het opstaan merk ik dat er geen eten meer uitgelegd ligt voor Lagun. Woepsie! Lang leve de ontdoofunctie op de microgolfoven! Maar daar is stukje ongeduld niet helemaal gelukkig mee. Hij maakt zijn ongenoegen over het wachten op eten wel heel duidelijk deze ochtend: zenuwachtig over en weer trippelen, tegen me opspringen, naar me blaffen... Oppassen hoor kereltje of ik laat je wachten tot vanavond!

's Middags moet ik tijdens de lunchpauze even naar het station in Brussel om treintickets. Lagun stapt netjes met me mee en wacht heel geduldig en braaf aan mijn voeten terwijl de meneer achter het loket zijn lange uitleg doet.

Het is echt geen lenteweertje buiten en Lagun zet een stevig tempo in. Daar maal ik niet om deze keer: hoe sneller we uit de wind, regen en kilte zijn, hoe beter voor mijn part.

Dag 818 – donderdag 26 maart

Vandaag wordt een grote dag voor Lagun: we gaan demo's geven in een school waar een vriendin van me les geeft. Het is een Franstalige school maar de demo's worden gegeven in het Nederlands en het Engels. Niet dat Lagun daar ook maar iets van zal merken natuurlijk. ;-)

't Wordt wel een heel lang dagje: twee uur rijden, drie demo's met vragenuurtje geven, nabespreking en twee uur terug... iedereen is stikkapot.

Maar Lagun heeft het fan-tas-tisch gedaan. Hij laat zich niet lokken door de studenten bij de 'stay'-oefening, hij betaalt aan de kassa, raapt een muntstukje op van een wel heel gladde vloer zonder voegen, gaat de krant voor me halen, komt mij halen op commando van Gerrit, brengt me zijn leiband, trekt mijn sokken uit en geeft ze me netjes af, en de hele tijd kijkt hij me werklustig aan.

Voor Gerrit is het duidelijk: Lagun is helemaal klaar voor eindafwerking en plaatsing. ☹ Weet ik wel natuurlijk... maar ik hoor het nog steeds niet graag. ;-)

Morgen vertrekken Bart en ik op weekend naar Duitsland met Barts moeke. We nemen een rolstoel en looprekje mee en dus zal er maar weinig plaats zijn voor woefielief. ☹ Ik was nochtans graag nog eens op zwier geweest met mijn buddy. Maar mijn ouders staan evenzeer te popelen om de lieverd nog eens een weekendje bij te houden dus komen zij hem halen deze avond.

Dag 819 – vrijdag 27 maart

Wat een leegte deze ochtend. Ik was het al helemaal vergeten dat Lagun me deze ochtend niet zou aflikken en afstoffen met zijn enthousiaste staart.

Gelukkig moet ik alles nog klaar zetten en inpakken voor ons weekendje uit en heb ik zo mijn afleiding maar stiekem moet ik me inhouden om niet ook de leibanden, drinkbusjes, jasje, poepzakjes, boekje, enz. mee in te pakken...